FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 20. marts 1997 *

1. Ved stævning indleveret til Justitskontoret den 26. juni 1996 har Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 169 anlagt sag med følgende påstande:

»1) Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald [1], idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.

2) Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

2. Direktivets artikel 2 foreskriver, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 1. april 1993 og underretter straks Kommissionen herom.

3. Da Kommissionen ikke modtog nogen meddelelse eller andre oplysninger fra den franske regering, indledte den traktatbrudsproceduren ved den 9. august 1993 at fremsende en åbningsskrivelse, hvori den opfordrede regeringen til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder.

4. Som svar herpå orienterede de franske myndigheder ved skrivelser af henholdsvis 4. november 1993 og 1. april 1994 Kommissionen om de gældende franske regler, som gjorde det muligt at anvende direktivet, idet de anførte, at en bekendtgørelse vedrørende indsamling og transport af, handel med og formidling af affald var under udarbejdelse med henblik på gennemførelse af direktivets artikel 12 [2].

5. I mangel af yderligere meddelelser vedrørende fuldendelsen af gennemførelsen af direktivet i fransk ret, fremsatte Kommissionen den 3. august 1995 en begrundet udta-

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 78, s. 32 (herefter »direktivet«).

2 — Der er i realiteten tale om direktivets artikel 1, hvorved artikel 12 i direktiv 75/442 ændres som følger: »Anlæg eller virksomheder, der som erhvervsmæssig aktivitet varetager indsamling og transport af affald, eller som for andre (handlende, mæglere) varetager bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald, skal, såfremt de ikke skal have en godkendelse, registreres hos de kompetente myndigheder.«

lelse, hvori den opfordrede Den Franske Republik til at træffe de nødvendige foranstaltninger inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den begrundede udtalelse.

6. Ved skrivelse af 30. oktober 1995 bedyrede den franske regering, at proceduren med henblik på vedtagelse af den bekendtgørelse, som skulle fuldende gennemførelsen af direktivet, skred fremad.

7. Da Kommissionen ikke modtog nogen yderligere meddelelser fra de franske myndigheder, anlagde den nærværende sag. Den har gjort gældende, at de medlemsstater, som et direktiv er rettet til, i medfør af EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, har pligt til at opnå de resultater, som direktivet foreskriver, inden for den deri fastsatte frist, dvs. gennemførelse af direktivets bestemmelser i national ret på en sådan måde, at direktivet får fuld virkning fra udløbet af gennemførelsesfristen.

8. I svarskriftet har Den Franske Republik principalt gjort gældende, at sagen skal afvises på grund af den upræcise formulering af Kommissionens klagepunkter såvel under den administrative procedure som i stævningen. I forbindelse med sin redegørelse for, i hvilket omfang direktivet er gennemført i fransk ret, har Frankrig subsidiært anerkendt, at den omtvistede artikel 12 endnu mangler at blive gennemført ved en bekendtgørelse, som skulle være underskrevet og offentliggjort inden udgangen af 1996.

9. Kommissionen har bestridt, at sagen bør afvises. I replikken har Kommissionen gjort gældende, at den administrative procedure blev afviklet i overensstemmelse med dens formål, som i henhold til Domstolens praksis er at give den berørte medlemsstat lejlighed til at opfylde sine fællesskabsretlige forpligtelser eller til at tage til genmæle over for Kommissionens klagepunkter. De franske myndigheder kunne på tidspunktet for fremsendelsen af åbningsskrivelsen, da Kommissionen i mangel af underretning fra disse myndigheder stadig var uvidende om, hvorvidt direktivet havde været genstand for gennemførelsesforanstaltninger, henvise til de vedtagne foranstaltninger og underrette Kommissionen om, at der kun for artikel 12's vedkommende var behov for foranstaltninger med henblik at fuldstændiggøre gennemførelsen. Kommissionen har meddelt, at den tog hensyn til denne indrømmelse fra den franske regering i den begrundede udtalelse, der var tilstrækkeligt præcis, eftersom der deri udtrykkeligt blev henvist til den skrivelse, hvorved Kommissionen havde fået meddelelse om, hvilke foranstaltninger der udestod.

10. Den franske regering har i duplikken anført, at Kommissionens anbringender med henblik på at forkaste afvisningspåstanden

tværtimod bestyrker regeringens standpunkt. Det er således paradoksalt, at Kommissionen med henblik på at begrunde, at den har beskrevet sagsgenstanden fuldt ud, kun har kunnet referere til den kritiserede medlemsstats skrivelser.

11. Den franske regerings afvisningspåstand skal forkastes.

12. Som anført af Kommissionen har de franske myndigheder for det første såvel under den administrative procedure som under retsforhandlingerne for Domstolen været fuldstændig klar over, hvilket traktatbrud de foreholdes, da de har forsvaret sig ved at forsikre, at proceduren med henblik på vedtagelsen af bekendtgørelsen til gennemførelse af den omtvistede artikel 12 forløb planmæssigt, og derved klart havde udskilt denne bestemmelse som værende den, der manglende at blive gennemført i den nationale retsorden. I den begrundede udtalelse har Kommissionen desuden klart henvist til, at »... de franske myndigheder er i færd med at forberede de nødvendige foranstaltninger, som udestår, for at efterkomme det omhandlede direktiv« [3], hvorved der utvetydigt sigtes til det af de franske myndigheder omtalte forslag til bekendtgørelse [4].

13. For det andet vedrører det påståede traktatbrud også den manglende underretning om gennemførelsesforanstaltningerne inden for den frist, som er fastsat i direktivets artikel 2.

14. Kommissionen har således både under den administrative procedure og i forbindelse med søgsmålet klart angivet genstanden for det påståede traktatbrud.

15. Det er ubestridt, at Den Franske Republik ved udløbet af den fastsatte frist ikke havde givet meddelelse om foranstaltningerne til gennemførelse af direktivet og heller ikke havde afsluttet proceduren med henblik på vedtagelse heraf.

16. Kommissionens påstand bør derfor tages til følge, og det bør i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger.

3 — Punkt III, andet afsnit.

4 — Udtrykkeligt omtalt i punkt II.

Forslag til afgørelse

17. Jeg skal derfor foreslå Domstolen at

1) fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom

2) pålægge Den Franske Republik at betale sagens omkostninger.